

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΒ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1905	Ἦψωσις τοῦ τιμίου Σταυροῦ Δευτέρα 14 Σεπτεμβρίου 2015	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ὁ σταυρὸς κάνει θαύματα

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, ἑορτὴ μεγάλη, ἡ Ἦψωσις τοῦ τιμίου σταυροῦ. Ἡ ἡμέρα αὐτὴ ὑπενθυμίζει τὴ Μεγάλῃ Ἑβδομάδᾳ, τὰ **σεπτὰ πάθη** τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὅλα μᾶς μεταφέρουν στὸ Γολγοθᾶ, στὴν ἡμέρα ἐκείνη πού σταυρώθηκε ὁ Υἱὸς τῆς Παρθένου.

Γιὰ τὸ σταυρὸ λοιπὸν θὰ μιλήσουμε κ' ἐμεῖς. Ἀλλὰ ποιὸς μπορεῖ νὰ τὸν ὑμνήσῃ πρεπόντως; Ὁμολογοῦμε τὴν ἀδυναμία μας. Σκουλήκια ἐμεῖς, πού σέρνονται δίπλα στὸ βράχο τοῦ Γολγοθᾶ, ἂς τολμήσουμε σήμερα νὰ ψελλίσουμε **λίγες λέξεις γιὰ τὸ μεγαλεῖο τοῦ σταυροῦ.**

***

Σταυρὸς, ἡ σημαία τῆς Χριστιανοσύνης, τὸ ἀκαταμάχητο ὄπλο, «*ἡ ὠραιότης τῆς Ἐκκλησίας*» (ἔξαιρ.), τὸ ἐναέριο βῆμα, ὁ ἄμβωνας ἀπ' ὅπου ἀκούστηκαν τὰ ὑψηλότερα ῥήματα. Σταυρὸς, τὸ ἄστρο τῆς ἡμέρας, ἡ κιβωτὸς τοῦ Νῶε, τὸ οὐράνιο τόξο, ὁ ἥλιος πού φωτίζει καὶ θερμαίνει τὸν κόσμο. «*Σταυρὲ τοῦ Κυρίου, βοήθει*» μας.

Ὁ Σταυρὸς ἔκανε, κάνει καὶ θὰ κάνῃ **θαύματα** εἰς πεῖσμα τῶν δαιμόνων καὶ τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων. Ὅχι μόνο στὴν καινὴ διαθήκη, ἀλλὰ **καὶ ἀπὸ τοὺς χρόνους τῆς παλαιᾶς διαθήκης.** Ὅπως τὸ πρῶτῃ, ὅταν ῥοδίζη ἡ αὐγὴ, λέμε ὅτι σὲ λίγο ἀνατέλλει ὁ ἥλιος, ἔτσι καὶ στὸν ἀρχαῖο κόσμῳ ὑπῆρχαν σημεῖα πού ἔδειχναν ὅτι ἔρχεται ὁ σταυρὸς, ἔρχεται ὁ Χριστὸς. Μερικὰ ἀπὸ τὰ σημεῖα αὐτὰ θ' ἀναφέρουμε.

● Τὸ ἕνα ἔγινε **στὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα.** Οἱ Ἑβραῖοι ἦταν σκλάβοι στὸν φαραῶ. Ἐπὶ τέλους ἐλευθερώθηκαν καὶ γύριζαν στὴν πατρίδα τους. Μὲ ἠγέτη τὸ Μωυσῆ ἔφθασαν στὴν παραλία τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Ἐπρεπε νὰ περάσουν ἀπέναντι καὶ μάλιστα σύντομα, γιὰτὶ οἱ Αἰγύπτιοι μετανόησαν, τοὺς κατεδίωκαν νὰ τοὺς κάνουν πάλι σκλάβους. «Μπρὸς γκρεμὸς καὶ πίσω ῥέμα». Τί νὰ ἔκαναν τὴ δύσκολη ἐκείνη στιγμή; Ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, δικαίωμά τους· ἐμεῖς πιστεύουμε ὅτι ὅλα εἶνε δυνατὰ στὸ Θεό. Τί ἔγινε; Θαῦμα. Ὁ Μωυσῆς στάθηκε στὴν ὄ-

χθῃ, σήκωσε τὸ ῥαβδί του κ' ἔκανε τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ, σταύρωσε τὴ θάλασσα. Καὶ ἡ θάλασσα σχίστηκε στὰ δύο, φάνηκε ὁ πυθμένας, ἄνοιξε δίοδος - δρόμος πλατύς· δεξιὰ κι ἀριστερὰ ὑψώθηκαν τείχη ὄχι ἀπὸ λίθους ἢ πλίνθους ἀλλ' ἀπὸ νερό, πελώρια ὑδάτινα τείχη· καὶ μέσ' ἀπὸ τὴν δίοδο αὐτὴ πέρασε ὅλος ὁ Ἑβραϊκὸς λαὸς χωρὶς νὰ βραχοῦν τὰ πόδια τους. Μόλις βγήκαν αὐτοὶ ἀπὸ τὴν δίοδο, νὰ καὶ ἔρχεται ὁ φαραῶ μὲ τὰ ἄρματά του. Τολμοῦν, προχωροῦν, μπαίνουν στὴν δίοδο· ἀλλ' ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ὁ Μωυσῆς ὑψώνει τὸ ὄπλο του, τὸ ῥαβδί του - σημεῖο τοῦ σταυροῦ. Σταύρωσε πάλι τὴν Ἐρυθρὰ, ἡ θάλασσα ἐπανῆλθε στὴ φυσικὴ τῆς κατάστασι, τὰ τείχη τὰ ὑδάτινα ἔπεσαν κ' οἱ Αἰγύπτιοι θάφτηκαν μέσα στὰ νερά (βλ. Ἐξ. κεφ. 14ο).

● Ἐνα θαῦμα αὐτό. Τὸ ἄλλο θαῦμα τῆς παλαιᾶς διαθήκης πού προανήγγελλε τὴ δύναμι τοῦ σταυροῦ εἶνε ὅταν βρέθηκαν στὴν ἔρημο καὶ δὲν ὑπῆρχε σταλαγματιὰ νερό. Τότε ὁ Μωυσῆς μὲ τὸ ῥαβδί του, πού ἦταν τύπος τοῦ σταυροῦ, χτύπησε τὸ βράχο καὶ **ἀνέβλυσε πηγὴ** πού πότισε καὶ δρόσισε τοὺς Ἰσραηλιτῆς (βλ. Ἐξ. κεφ. 17,1-7).

● Τὸ τρίτο θαῦμα ἔγινε ἐκεῖ πού ἀντιμετώπισαν **τὸν Ἀμαλήκ**, φοβερὸ ἐχθρὸ πού νικοῦσε τοὺς Ἑβραῖους. Ἀλλ' ὅταν ὁ Μωυσῆς, πού παρακολουθοῦσε ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ, ἄπλωνε τὰ χέρια του -κι ὅταν κάποιος ἐκτείνῃ τὰ χέρια σχηματίζει σταυρό-, οἱ Ἑβραῖοι ὑπερίσχυαν· κ' ἔτσι ὁ Ἀμαλήκ νικῆθηκε (βλ. Ἐξ. κεφ. 17,8-16).

● Καὶ τὸ τέταρτο θαῦμα εἶνε ὅταν ἀργότερα, προχωρώντας μέσα στὴν ἔρημο, βγήκαν φίδια πού τοὺς δάγκωναν καὶ τοὺς θανάτωναν. Τότε ὁ Μωυσῆς ἤψωσε πάνω σ' ἕνα ξύλο ἕνα **χάλκινο φίδι**, πού προτύπωνε τὸν Ἐσταυρωμένο· κὶ ὅταν κάποιον τὸν δάγκωνε φίδι, γύριζε καὶ ἀτένιζε τὸ χάλκινο φίδι, καὶ ἔτσι σωζόταν (βλ. Ἀρ. 21,4-9).

***

Τὰ θαύματα ἐκεῖνα, στὰ παλιὰ πρὸ Χριστοῦ χρόνια, προμήνυαν **τὸ μεγάλο θαῦμα** πού συνέβη κατόπιν στὸ Γολγοθᾶ. Τὸ ὅτι σειστήκε ἡ γῆ,

κλονίστησαν τὰ θεμέλιά της, ὅτι ἄνοιξαν τάφοι, ἀναστήθηκαν νεκροὶ καὶ περπατοῦσαν μέσ' στὰ Ἱεροσόλυμα, ὅτι σκοτίστηκε ὁ ἥλιος «ἀπὸ ἔκκτης ὥρας ... ἕως ὥρας ἐνάτης» (Ματθ. 27,45), ὅτι σχίστηκε τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ, αὐτὰ εἶνε μικρὰ θαύματα. Τὸ μεγάλο ποιό εἶνε· ὅτι ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ὁ Χριστὸς σταυρώθηκε **ὁ σατανᾶς νικήθηκε** κατὰ κράτος! Τὸ μέγα θαῦμα εἶνε ὅτι τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ ἔγινε Ἰορδάνης καὶ θάλασσα, μέσα στὴν ὁποία πλένονται τὰ πλήθων ἁμαρτωλῶν. Ἐνα σταγονίδιο, ἕνα ἠλεκτρόνιο ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ Θεανθρώπου φτάνει γιὰ νὰ ξεπλυθοῦν οἱ ἁμαρτίες τοῦ κόσμου ὅλου. «*Τῷ μῶλωπι αὐτοῦ ἡμεῖς ἰάθημεν*», λέει ὁ προφήτης Ἡσαΐας (53,5). «*Καὶ τὸ αἷμα Ἰησοῦ Χριστοῦ ...καθαρίζει ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας*», λέει ὁ Ἰωάννης ὁ Θεολόγος (Α' Ἰω. 1,7). Αὐτὸ εἶνε τὸ μέγα θαῦμα. Ἔκτοτε ὅσοι πιστεύουν εὐλικρινὰ στὸν Ἰσταυρωμένο καὶ ἀκολουθοῦν τὰ διδάγματα του, αὐτοὶ παρὰ τὰ ἐμπόδια θριαμβεύουν. Διότι ὁ σταυρὸς εἶνε ὄπλο ἀκαταμάχητο.

Θέλετε ν' ἀναφέρουμε καὶ **θαύματα** ποὺ συνέβησαν **μετὰ τὴ σταύρωσι τοῦ Χριστοῦ μας;**

- Τὸ 313 μ.Χ. ἔξω ἀπὸ τὴ Ρώμη, στὴ Μαλβία γέφυρα, συγκρούσθηκαν δύο στρατοί, τῶν εἰδωλολατρῶν καὶ τῶν Χριστιανῶν τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, ὁ ὁποῖος εἶδε στὸν οὐρανὸ νὰ λάμπη ὁ σταυρὸς μὲ τὰ γράμματα «**Ἐν τούτῳ νίκᾳ**», κι ἀπὸ τότε ὕψωσε ὡς λάβαρό του τὸν τίμιον σταυρό. Ἔτσι νίκησε, μετέφερε τὴν ἔδρα του, καὶ τὸ Βυζάντιο ἔγινε ὁ φάρος ποὺ ἐπὶ χίλια χρόνια φώτισε Ἀνατολὴ καὶ Δύσι.

- Θέλετε δεύτερο θαῦμα; Ἡ μητέρα τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, ἡ ἁγία Ἐλένη, πῆγε στοὺς Ἁγίους Τόπους γιὰ νὰ βρῆ τὸν τίμιον σταυρό, ποὺ οἱ Ἑβραῖοι τὸν εἶχαν ρίξει μέσ' στὰ κόπρια βαθεῖα στὴ γῆ κ' ἦταν ἄφαντος, ἀργότερα δὲ στὸ λόφο ἐκεῖνο χτίστηκε ναὸς τῆς Ἀφροδίτης. Ἔσκαψε ἡ ἁγία καὶ βρῆκε τοὺς τρεῖς σταυρούς, τοῦ Κυρίου καὶ τῶν δύο ληστῶν. Ποιὸς ἀπὸ αὐτοὺς νὰ ἦταν ὁ σταυρὸς τοῦ Κυρίου; Ἔκανε δοκιμὴ. Δοκίμασε τὸν ἕνα πάνω σ' ἕνα νεκρό· τίποτε. Δοκίμασε τὸν δεύτερο πάνω στὸ νεκρό· τίποτε. Δοκίμασε τὸν τρίτο· καί, ὦ τοῦ θαύματος, **ὁ νεκρὸς ἀναστήθηκε**.

- Τὸ ἄλλο εἶνε νεώτερο θαῦμα, στὸν βίον τοῦ **ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ**, ποὺ ἐωρτάσαμε στὶς 24 Αὐγούστου. Ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὅπου πήγαινε ἔστηνε ἕνα σταυρὸ καὶ κάτω ἀπὸ αὐτὸν ἐκήρυττε. Ἔτσι ἔκανε καὶ στὸ Μουζάκι τῆς Θεσσαλίας. Πέρασε ὁμως ἕνας Τοῦρκος ἁγᾶς καὶ τὸν εἶδε· πῆρε τσεκούρι, γκρέμισε τὸ σταυρό, τὸν ἔκανε σανίδα, τὰ πῆρε στὸν ὄντα του καὶ τὰ ἔβαλε στὸ κρεβάτι του γιὰ νὰ κοιμᾶται πάνω σ'

αὐτά. Κοιμήθηκε; Μόλις ξάπλωσε, ἔγινε σεισμός· ὁ ἁγᾶς ἔπεσε χάμω, φώναζε καὶ ζητοῦσε τὴ βοήθεια τοῦ σταυροῦ. Τὴν ἐπομένη ἡμέρα, μετανιωμένος, ταίριαξε τὰ ξύλα, πῆρε τὸ σταυρὸ στὸν ὦμο, τὸν ἔφερε πάλι ἐκεῖ ποὺ ἦταν, καὶ κάθε μέρα ἐρχόταν κι ἄναβε καντήλι. ● Ἀλλὰ καὶ στὸν αἰῶνα μας ὁ σταυρὸς θαυματουργεῖ. Τὸ 1912 στὸν ἀγῶνα κατὰ τῆς Ὄθωμανικῆς αὐτοκρατορίας, ἡ Ἑλλάδα δὲν εἶχε παρὰ ἕνα μόνο ἀξιόμαχο καράβι, τὸν «**Ἀβέρωφ**». Τότε πάνω στὴ γέφυρα τοῦ πλοίου στάθηκε ὁ κυβερνήτης, **ὁ Κουντουριώτης**, ποὺ εἶχε τίμιον ξύλο. Τὸ ἔφερε καὶ λέει· Μπρός, παιδιά, θὰ νικήσουμε, θὰ νικήσῃ ὁ σταυρὸς! Καί, ἕνα καράβι αὐτό, «μάντρωσε» μέσα στὸν Ἑλλησποντο ὀλόκληρο τὸ στόλο τῶν Τούρκων.

* * *

Παρ' ὅλα ὁμως τὰ θαύματα, ἀγαπητοί μου, ὑπάρχουν δυστυχῶς καὶ **ἐχθροὶ τοῦ σταυροῦ**.

- Εἶνε πρῶτα - πρῶτα **οἱ χιλιασταί**. Στὴ Θεσσαλονίκη ἕνας χιλιαστὴς εἶδε νὰ ἔχουν σχηματίσει ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ ἕνα σταυροῦ, κ' ἐπειδὴ δὲν μπορούσε νὰ τὸν ἀπαλείψῃ, ἔβαλε φωτιά καὶ τὸν ἔκαψε. Μίσος θανάσιμο, ὅπως οἱ Ἑβραῖοι.

- Ἐχθροὶ τοῦ σταυροῦ εἶνε ἐκεῖνοι ποὺ ἀνοίγουν τὸ βρωμερὸ τους στόμα καὶ τὸν **βλαστημοῦν**· ἐνῶ δὲν θὰ ἔπρεπε στὴν Ἑλλάδα οὔτε ἕνας νὰ βλαστημᾷ τὸν τίμιον σταυρό.

- Ἐχθροὶ τοῦ σταυροῦ ὁμως εἶμαστε **κ' ἐμεῖς**, ἀγαπητοί μου. Πῶς; Λέμε ὅτι τὸν τιμοῦμε, ἀλλὰ τὰ ἔργα μας δὲν εἶνε ἄξια τοῦ σταυροῦ. Τί σημαίνει σταυρὸς; Σταυρὸς ἴσον ἀλήθεια, δικαιοσύνη, ταπεινῶσις, συγχώρησις, ἐλευθερία, ὅ,τι ὠραῖο καὶ ὑψηλό. Σταυρὸς ἴσον ἀγάπη μέχρι αὐταπαρνήσεως· «*Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους*», «*ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν*» (Ἰω. 13,34. Ματθ. 5,44). Τὰ ἔχουμε αὐτά; τότε ἀξίως τιμοῦμε τὸν σταυρό· δὲν τὰ ἔχουμε; τότε εἶμαστε ἐχθροὶ κ' ἐμεῖς τοῦ σταυροῦ, ὄχι ἀμέσως ἀλλὰ ἐμμέσως.

Σταυρὸς, λοιπόν, **παντοῦ**· στὰ στήθη μας, στὰ σχολεῖα, στὴν ἀγορά, στὰ δικαστήρια, στὸ στρατό, στὸ σπίτι. Σταυρὸς μόλις ξυπνάμε, στὸ φαγητό, τὸ βράδυ - τὰ μεσάνυχτα. «Πέφτω κάτω τὸ σταυρό μου, ἄγγελος εἶνε στὸ πλευρό μου», ἔλεγαν οἱ ἀγράμματοι πρόγονοί μας.

Σταυρὸς πρὸ παντὸς **στὴν καρδιά μας**. Κι ὅταν ἔρθῃ ἡ τελευταία ἡμέρα μας, νὰ ποῦμε κ' ἐμεῖς τὸ «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*» (Λουκ. 23,42), καὶ πάνω **στὸ μνημα μας** νὰ σταθῇ ἕνας ξύλινος σταυρὸς, ποὺ θὰ διαλαλῇ ὅτι εἶμαστε παιδιά τοῦ Ἰσταυρωμένου· ὄν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**